

Innen nem hallatszik messze jajszóm:
Olyan lennék, mint ki tengerparton áll
S a távoli vöröslő tengerbe fült
Árnyaknak sírná el bánatát...

Mit használ a vízbefúltnak a parton álló
jajgatása?
Számomra a legszebb versek is büzt árasztanak,
Orromba kúszó rothadó húsom szagát.

Azt mondom: csöndben leszek s ha nő bennem
az üvöltés
Lábújjhegyre állok haragosan a szobámban,
fogam csikorgatom,
És megrozsdásodik a toll a tintatartóban,
Mint Dávid kardja, ahogy megrozsdásodott és
elfeledtetett.

Panaszkoszorú Izrael Egész Házának

- b. Rügyező bimbóimat hogyan legelték
cafatokká,
Csodálatos zsidó teremtmények – akik
tudták, látták, hogy
halálra vannak szánva – – rügyfakasztó dallal
emelkedve az égbe!
Nincs kegyelem Isten ege alatt:
Egy hitetlen világban.
- c. És masíroznak a zsidók Isten nyájaként
A halálba – rügyfakasztó dallal fölemelkedve!
Nincs ki Ézsau csapdájától megmentené őket,
A keresztények táplálta haragtól s gyűlölettől,
A hetven nemzet közötti szétszóródástól,
Mint ahogy szétszóródtak a dühöngő
szelekben
Fegyverek és szavak segítségével – –
- d. Ha jött az ellen, milyük volt a zsidóknak
a világban? –
Férfiak millió egyetlen kard nélkül;
A mézárásra váró bárány értetlensége.
- e. Érzy, milyen jó a nyájhoz tartozni,
Báránként, sűrűn, a többi között, nincs
egyedül,
Ruben és Simeon és Lévi itt vannak veled,
Az otthon melege még mindig elnyomja
a rettegést.
- f. Tán az én apám is köztük botorkált,
És anyám, nővéreim, férjeik, gyermekeik,
Tiszta arcukon a vég szomorúságával;
És ha erdő mellett mentek el, azt gondolták:
ha
Isten csodálatos módon megkönyörülne
rajtunk – látnánk
Jönni drága fiúkat az erdőből seregek élén,
S hüvelyéből előrántott karddal levágná
ellenégeinket!
De Isten nem könyörült meg rajtuk, és nem
küldött engem seregek élén
A Treblinkába vezető útra, megmentőnek.
Egyszerűen... a mennyben fönny rejtőzködik
az az arc!
- g. Azok között, kik a mérges kazánokhoz jöttek
Cípő nélkül és kabát nélkül,
Talán az apám is, imaszíj és imakendő nélkül,
És anyám a lányaival – a vérontás jegyeseivel,
Testüket, a legszentebb vonalakat nem
tudván mivel takarni,
És fölragyogtak Istenhez, föl Istenhez
– – Allelail!
És a lengyel mezők befogadták hamvaikat,
élő hamvaikat.
- h. Hogy' forduljak ismét Istenhez imámmal,
Mikor Jelenléte nem ereszkedett le, hogy
befedjen árnyékával
Minden hívőt és gyülekezetet, édes imával
könyörgőt;
Hogyhogy egy angyal sem hallotta a hangok
között,
A kántorok imái között a legkedvesebbek
nyöszörgéseit?
- i. Az Isten arcát kereső arcok,
Mik a ragyogás dalait föliztították,
Nincsenek többé. De megmaradtak az egek
és a többi emberek...
- j. De vannak törvények a királyságba
vágyóknak,
Ha a törvények szent útján járnak, el is érnek
a királyságba,
Mind, egy csata tüzeiben; fiaikra a most
birtokukban lévő
Földet, a most birtokukban lévő tengert
hagyják örökül.